

EMILY DICKINSON

2

Meghalván hallom – légy zizeg –
 A szobám nesztelen
 Mint szellőkések közt a lég –
 Ha éppen – megpihen –

Szárazra dörzsölt – szemgolyók –
 Haptákban szuszogás
 Szobádban már – a Nagy Király
 Mint titkos – suhogás –

S míg én – a végső harc előtt –
 Hagyatkoztam nagyon
 Belőlem – mi az átadó
 S a maradó – vagyon

Kéken – bezümmögött – a légy –
 Közém – s a fény közé –
 És rámsötétlett – ablakom
 S látva se láttam én –

3

Négy fa – egy magányos Mezőn –
 Terv nélkül
 Vagy Rend nélkül –
 Tétlenül áll – méltósággal – mint az uralkodók

A Nap – egy reggelen rájuk talál –
 És a Szél is –
 Nincs közelebbi szomszédjuk –
 Mint az Isten –

A Mező – fogadja be őket –
 Ők pedig – Őt – az Arra járó figyelmét –
 Az Árnyékét – Mókusét véletlen állatét –
 Vagy a Fiúét –

Hogy tettük mit ad hozzá az Össztermészethez –
 Milyen Tervet
 Késleltetnek ők oly sokan – vagy hordoznak –
 Az nem tudható –

27

Hát adj vissza a Halálnak engem –
 Amelytől félni sosem féltem
 Csak amiért elvett volna tőlem –
 És most hogy elvett mégis Téged
 Saját Síromban éldegélek
 Felmérve hosszát és szélét –
 Csak a Pokol tudja a méretét –
 Pedig ez volt a Mennybéliség –

149

Ha legszebb percünk tovább tartana
 Fölül is múlhatná a Mennyet –
 De ez keveseké – s nekik sem kockázat nélküli
 Az ilyen – nemigen adatik –

Hacsak nem ajzószerként – Ha
 Jó a Bánat –
 Vagy az Önkívület – a Tartalék
 Ezek a Mennyei pillanatok –

Isten Biztosítéka
 Oly mértékben mint amily Bizonyos
 Hogy el fog jöni –
 Oly biztos a Távozása is – és az elvakított Lelket
 Magára hagyja bútoratlan Termeiben –

151

Van hátsó része és eleje is az Emlékezetnek
 Olyan ő, mint a Ház
 Van padlása is neki
 Kacatnak meg az egereknek

Mélységes mély pincéi vannak
 Amilyent csak kőműves rakhat
 Kutasd át, s tárt karokkal mérd le
 Soha ne jöjjön el kiüzetésünk belőle.

152

Az Elme – tágabb, mint az Ég –
 Hisz – egymás mellé téve –
 Egyikbe belefér a Másik –
 Téged is – idevéve –

Az Elme mélyebb a Tengereknél –
 Kéket a Kékkel – összevetve –
 Egyik felszívja a másikat –
 Mint vizet szivacs, Vödörbe vetve –

Az Ész súlya épp az Istené –
 Hogy – font a fonthoz – mint aránylik –
 Mérheted bár – csak abban mások –
 Az egyik Hang – Szótag a másik –

203

Éltem – mint Töltött Puskacső –
 Mely falhoz téve – áll
 S melyet Gazdája – felragad –
 Ha éppen arra jár –

Királyi Erdők fái közt –
 Űzünk most Őzsutát –
 Nevében szólalok meg én
 S a Visszhang válaszol –

Hát még ha fényes mosolyom
 A Völgyön átragyog –
 Vezúvi arcból feltörő
 Öröm, én ez vagyok –

És ha jó Véget – ért a nap –
 Őrzöm az Úr fejét –
 Jobb, mintha elnyelné a párt
 Együtt – a Párnamély –

Ki Őt gyűlöli – gyűlölöm –
 Annak már annyi is –
 Ha Sárga Szemem rávetem –
 S Hüvelykem megfeszül –

Bár hogy én éljem túl-e Őt –
 Neki kell tovább élnie –
 Mert csak gyilkolni tudok én
 Meghalni – nincs Erőm –

225

Hajszál a válság
 Erők nyomulnak feljűk kűszva
 Rajta túl pedig visszakoznak.

227

Ha az, amit megtehetnénk
 Az lenne, amit meg is tennénk
 Nem lenne nagy különbsége –
 A Beszéd Végző Állomása –
 A Megmondás tehetetlensége.

236

Olyan, akár a Fény –
 Keresetlen Gyönyörűség –
 Akár a Műh, olyan –
 Mint az időtlen zenék –

Olyan, akár az Erdők –
 Személyes – Akár a gyöngge Szellő –
 Hallgatag – De önmagában bízó
 Megrázza a legbüszkébb Fákat is –

Olyan, akár a reggel –
 Legjobb – ha itt van már –
 És az Örökkévaló Órák –
 Azt ütök, hogy – Dél!

270

Feleség – az leszek Virradatra –
 Amikor kél a Nap – van-e számomra Lobogód?
 Éjfél van – most még Lány vagyok én –
 Mily kevés hiányzik, hogy Menyasszony legyek én –
 Majd aztán – Éjfél jő – elválok tőled én –
 Kelet, s a Győzelem integet felém.

Éjfél – Jó éjt – Szólongatnak, hallom jól –
 A csarnokban – tolongó Angyalok –
 Lábujjhegyen – a Jövöm lépdél fölfelé a lépcsőn –
 Én most már úgy vagyok –
 Kislánykoromból egy imádkozásért – az után tapogatok –
 Olyan közeli az, hogy Gyermek – már nem leszek –
 A látomás szárnya az ajtót repdesi –
 Elöttem az Örökkévaló – Uram – Érkezem –
 Mester – az Arcod ismerős –

SZŐCS GÉZA fordításai

A fenti 11 vers számozása a Johnson-féle 1955-ös kiadás szerint sorrendben: 465, 742, 1632, 393, 1182, 632, 754, 889 (első 3 sora egy 16 soros versnek), 407, 297, 461.